

Žigec séde, da bi jedel, ali jed mu danes ne diši. Strah ga je bilo, da bi mu mati ne brala laži z obraza, in da bi ga njegovi součenci ne izdali.

Po kosilu gre na vrt, nabere cvetja in zavije do znamenja Matere Božje na Brvi. Dospevši tjà, stopi na kamenje, a kamenje mu izpodrsne takó nerodno, da se je Žigec tega zeló ustrašil. Zopet zloži kamenje, dopnè se do podobe ali kako osupne! Marija ni gledala vanj in sv. Dete je povésilo oči k tlam. Žigec mu položi cvetja v ročico, a Dete je razsiplje po tleh. Danes ni hotelo cvetja.

Ves preplašen hiti Žigec domóv. Domá gre v spalnico, vrže se na stol in milo zajoče.

Tedaj pa vstopi skrbna mati.

„Kaj ti je Žigec? Zakaj jočeš? Ali ti je slabo?“

„Nè,“ odgovori Žigec glasno ihtèč se.

„Nu, kaj pa ti je, da jočeš?“

„Nesel sem cvetja na Brv, a Marija me danes še pogledala ni!“

„Zakaj meniš to?“

„Zato, ker sem danes lagal,“ ihtí se Žigec in joka.

„Komu si se lagal?“ vpraša ga mati.

„Zaprť sem bil danes v šoli in za to sem prišel pozno domóv.“

„A kdo te je naučil lagati?“ vpraša ga mati resno.

„Otroci so me naučili, kako vam naj povem,“ rekel je Žigec in se jokal.

„Ali pojdeš še ž njimi, ki te učijo lagati?“

„Nè, nikoli več ne bom; oj da bi le oča tega ne izvedeli.“

„Ne bodem mu povedala zdaj, ko si se prvič zlagal.“

A zdaj pojdi, naberi cvetja, da ga poneseva oba Materi Božjej in videl bodeš, da ti je Marija vse odpustila, tolaži ga mati.

Žigec si obriše solzé in gre na vrt po cvetja.

J. P.

Otročja pesenca.

Kadar déte neče spati, učkajo ga in mu pojó pésenco :

„Nínaj, nínaj, nančka,

Dete sladko spánčka!

Spánčkaj, spánčkaj srček moj,

Sladko sánjaj mi nocej.

Angelj te zazibal bo,

Pel ti rajsko pésenco,

Bo ti zlata krileca dal,

Pa se bodeš ž njim igral.

Spánčkaj, spánčkaj srček moj,

Saj bo ángeljček s tebój!

Nínaj, nínaj nančka

Dete sladko spánčka!

Janko Barle.